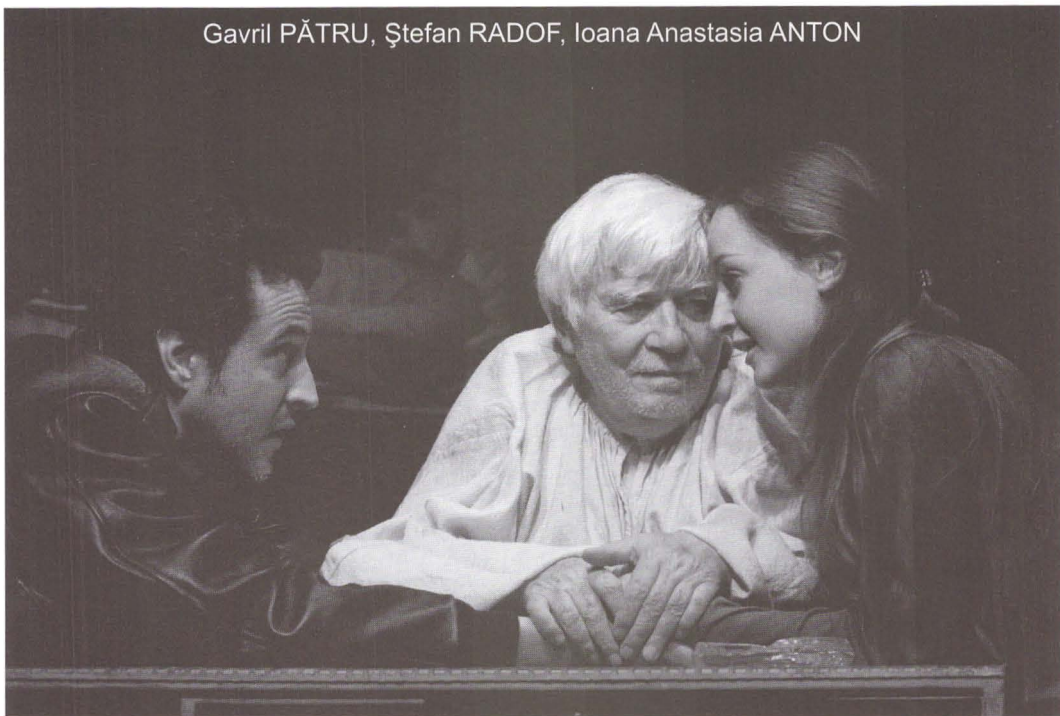

Gavril PĂTRU, Ștefan RADOF, Ioana Anastasia ANTON

Nicolae PRELIPCEANU

Teatrul de text și de sentimente nu a murit încă

Am văzut un **Azil de noapte** foarte bun la Metropolis. Spectacolul lui Mircea Marin nu are pretenții să inoveze regizoral, nici să epateze prin mișcare și dans meșteșugit, asemenea atâtor altor montări, găunoase în fond. Dimpotrivă, Mircea Marin își propune, și reușește, să deseneze caracterele acestei celebre și geniale piese a lui Gorki cel dinainte de comunism, să le pună în evidență prin păstrarea în limitele textului. Decorul Ștefaniei Cenean, este, și el, aș spune, unul „cuminte”: eternele paturi, de data asta suprapuse, cu păturile și așternuturile de mizerie, plus masa și scaunele din mijloc, unde se joacă o parte din acțiune și din viața locatarilor azilului de noapte.

Tragedia fiecăruia dintre cei care își târăsc viața în acest loc mizer apare clară în fața spectatorului, caracterele sunt puternice și puternic reliefate. Lipsa de orizont care domnește aici se întrerupe un timp, prin apariția lui *Luca*, extraordinar interpretat, cu umor și căldură, de Ștefan Radof, aflat într-o foarte bună formă. Moșul fără acte introduce, în această lume ce nu are speranțe, căldura omenească, aceea pe care majoritatea locatarilor azilului o uitaseră, le spune povești despre care

nici el, la rigoare, nu susține că ar fi adevărate, dar care pot să le redeștepte speranța, pentru a dispărea în cele din urmă. Spectacolul acesta ar putea rămâne unul de referință și numai prin acest Luca memorabil. Dar mai e și un *Satin* teribil, pendulând de la cinism la căldură, de la minciună la adevăr, de la indiferență afișată la compătimire omenească, interpretat de Mircea Rusu cu virtuozitate. Simți, văzându-l, că acesta e *Satin*, deși cunoști sau îți amintești de alte cine știe câte posibilități ale întrupării personajului. Un alt „virtuoz” al acestui spectacol este Igor Caras, care în puținele apariții, cu acordeonul, cântând chiar culcat pe unul dintre paturi, se impune ca un actor de mari resurse. Am sărit, cred, nemeritat, peste rolurile mai mari, toate interpretate cu atenție și dăruire, încât nu poți spune despre niciunul dintre ele că este abordat din exterior. Să remarc aparițiile diabolice ale lui Tudorel Filimon, în rolul patronului azilului, sau cele, nu mai puțin diabolice și la fel de pregnante, ale Mirelei Comnoiu-Marin în rolul *Vasilisei*, cu toate meandrele acestui rol. Dar care dintre personajele *Azilului de noapte* nu trece prin stări contradictorii, de la disperare la speranță și înapoi? Până și serafica *Natașa*, într-o foarte nuanțată interpretare pe care i-o dă Ioana Anastasia Anton, poate doar mai puțin grosolanul și fricosul *Medvedev*, înfățișat cu acuratețe de Romeo Tudor. *Vaska Pepel*, în jurul căruia se învârt multe în această piesă, e abordat de Gavril Pătru corect, dar poate puțin rigid, însă apariția sa nu distonează cu mediul, așa cum l-a conceput Mircea Marin. Ovidiu Gherasim-Robu (în *Kleșci*) trece și el de la cinism și grosolanie la disperare, cu abilitate, Claudia Negroiu, în rolul ei (*Anna*), are o scurtă dar corect desenată trecere prin spectacol, Ioana Calotă își interpretează rolul, cel al *Nastiei*, cu mult nerv, așa cum face în toate aparițiile sale, Maria Junghietu este o *Kvașnia* în nota acestei lumi decăzute. Alexandru Bindea face un *Bubnov* cinic, cu o ușoară urmă de umanitate față de *Luca*, atunci când acesta se hotărăște să dispară, iar Niculae Urs este un *Baron* memorabil, cu toate hachițele nobiliare ale lui. O notă specială pentru debutantul Orlando Petriceanu, în rolul *Actorului*, un tânăr căruia îi reușesc foarte bine trecerile de la speranță la disperare și retur, până la „victoria” finală, sinuciderea.

Spectacolul a avut premiera în noiembrie, dar se joacă din mai sau iunie... Din păcate, programările nu vor putea fi mai dese de un spectacol pe lună, din cauză că actorii din distribuție, cu toții excelenți, au alte angajamente mai mult sau mai puțin stabile. Oricum ar fi, *Azilul de noapte* al lui Mircea Marin este o reușită și cred că publicul o va valida ca atare. Ascultând replicile acestea despre lucruri, în fond, banale, cum ar fi viață, moarte, adevăr, dreptate, o lume mai bună pentru toți nefericiții, despre speranță și disperare, îți dai seama că teatrul de text nu a murit încă, în ciuda nu știu căror prostii cu pretenții, copii după stupizenia atât de bogat reprezentată în prezentul nostru, de neocolit, totuși. Cuvintele simple ale acestor personaje au răsunat, în toată frumusețea lor omenească și umilă, în acest spectacol foarte frumos de la teatrul de pe strada Mihai Eminescu.

Teatrul Metropolis, București – Azilul de noapte de Maxim Gorki. Regia: Mircea Marin. Scenografia: Ștefania Cenean. Distribuția: Tudorel Filimon (*Mihail Ivanov Kostîlev*), Mirela Comnoiu-Marin (*Vasilisa Karpovna*), Ioana Anastasia Anton (*Natașa*), Romeo Tudor (*Medvedev*), Gavril Pătru (*Vaska Pepel*), Ovidiu Gherasim-Robu (*Kleșci Andrei Mitrici*), Claudia Negroiu (*Anna*), Ioana Calotă (*Nastia*), Maria Junghietu (*Kvașnia*), Alexandru Bindea (*Bubnov*), Niculae Urs (*Baronul*), Mircea Rusu (*Satin*), Orlando Petriceanu (*Actorul*), Ștefan Radof (*Luca*), Igor Caras (*Alioșka*). Premiera oficială: 9 noiembrie 2009.